

hel Del Ting, som vil medføre en betydelig Indtægt, f. Eks. ved Ejendomsoverdragelser o. s. v.

Selv om Interessen for Behandlingen af dette Lovforslag herinde ikke er saa overmaade stor, fordi man ved, at Lovforslaget vil gaa igennem, omtrent som det er fremsat, er jeg overbevist om, at det ude omkring i Landet vil vække megen Interesse. Jeg tror, man med megen Ret vil kunne fremhæve, at det er et mærkeligt Tidspunkt at vælge til Fremsættelsen af et saadant Lovforslag: under de abnorme Forhold, vi har i Øjeblikket, hvor Krigen raser i Europa. Jeg er overbevist om, at der ogsaa vilde være kommet Røster frem herinde i saa Henseende, hvis man vilde være med til — det vil jeg i alt Fald ikke — blot at give det Skin af, at man ikke vil hjælpe til, at de store Udgifter, som er en Følge af den ekstraordinære Situation, kan dækkes ogsaa ad den her foreslaaede Vej. For Tiden har Landbruget jo gode Tider, det vil ingen benægte, men man ved ikke, hvad der vil ske efter Krigen. Maaske vi saa kommer ind i en Nedgangsperiode, som vi aldrig nogen Sinde har kendt tidligere, i alt Fald har betydelige Mænd udtalt sig i den Retning. Imidlertid kan ogsaa jeg forsones mig med Lovforslaget, idet vi allerede om 3 Aar skal have en Omvurdering; saa for saa vidt Ejendommene — hvad de naturligvis vil — nu kommer betydeligt op i Ansættelse til Ejendomsskyld, vil det kunne rettes efter 3 Aars Forløb. Men ellers vil jeg med Hensyn til den treaarige Periode, da jeg nu omtaler den, sige, at den maaske, naar vi kommer ind under normale Forhold, er lovlig kort, og navnlig forekommer det mig, at en fem- eller i alt Fald fireaarig Periode vilde være mere paa sin Plads ogsaa af den Grund, at det er ret betydelige Omkostninger, der er forbundne med en Omvurdering. Skal vi have Vurdering hvert tredje Aar, vil det føre til, at Vurderingsmændene ikke kan blive færdige med den ene Vurdering, inden de skal til at begynde med den næste, og Omkostningerne vil antagelig ved hver Vurdering beløbe sig til over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., det er jo ret betydeligt.

Saa er der Spørgsmaalet, om man skal beholde Begrebet „Handel og Vandel“. Man kan vist ikke — som det ogsaa er udtalt fra forskellige Sider — komme bort fra dette. Ganske særlig er jo Besætning og Avl steget stærkt i Pris. Men man har ogsaa set Jordarealer omsættes til Priser, som man aldrig nogen Sinde har drømt om. Derfor maa man

tage et skønsomt Hensyn og ikke vurdere efter, hvad en tilfældig Ejendom paa vedkommende Egn maaske er solgt for. Man kan fremsætte rent teoretisk — det er naturligvis vanskeligt at gennemføre det i Praksis, men ellers er det vistnok rigtigt —, at en Vurdering bør foretages paa den Maade, at Vurderingssummen retter sig efter, hvad en normal Dygtighed er i Stand til forrente paa vedkommende Ejendom. Det skal man særlig have for Øje nu, at kun uhyre faa for Øjeblikket er i Stand til at forrente paa Landejendomme, hvad de er værd i Handel og Vandel. Derfor mener jeg, at man netop af Hensyn til dem, der ikke agter at bringe deres Ejendomme ind i Omsætningen, ikke bør sætte deres Ejendomme til en højere Værdi end den, en normal Dygtighed er i Stand til at forrente paa dem. Det bliver ikke mindre vanskeligt særligt at vurdere Jorden alene, men her vil jeg antage, at man maa holde fast ved, hvad der vistnok er de flestes Mening, at man, naar man skal vurdere Jorden paa en Landejendom, stadig skal tænke sig dette Stykke Jord tilhørende et typisk Landbrug, en mindre Gaard i normal Drift. Holder man sig dette for Øje, er jeg temmelig overbevist om, at en Jordvurdering vil kunne gennemføres og blive tilfredsstillende.

I § 3 findes en Bestemmelse, som vistnok ingen af de tidligere ærede Talere har været inde paa, og som jeg gerne vil omtale lidt nærmere. Denne Bestemmelse gaar ud paa, at Ejeren eller Brugeren af en Ejendom kan faa den omvurderet imellem de Vurderinger, der skal foretages hvert 3die Aar. Jeg kan forstaa, at der i ganske ekstraordinære Tilfælde, f. Eks. naar der er Tale om Stormflod eller Ildebrand, maa være Mulighed for, at den enkelte faar foretaget Omvurdering; det kan være paa sin Plads. Men i al Almindelighed tror jeg ikke, der skal være Tale derom. Man kan tænke sig — saaledes gaar det vel undertiden —, at en Mand ønsker sin Ejendom sat op i Ejendomsskyld — ogsaa til Skade for sig selv —, for at han kan laane saa meget som muligt eller maaske med Salg for Øje. Jeg tror derfor, der bør findes den Begrænsning i den nævnte Paragraf, at Omvurdering kun skal kunne finde Sted, naar der er Spørgsmaal om Nedsættelse af Værdien; vedkommende skal ikke kunne gøre Fordring paa at faa sin Ejendom sat op mellem de periodiske Vurderinger, der finder Sted. Jeg henstiller til det Ud-